

KLIMA-, ENERGI- OG
BYGNINGSMINISTERIET

Klima-, Energi- og Bygningsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Stormgade 2-6
1470 København K
Tlf. 3392 2800
Fax 3392 2801
kebmin@kebmin.dk
www.kebmin.dk

Klima-, Energi- og Bygningsudvalget har i brev af 21. marts 2013 stillet mig følgende spørgsmål 1 vedr. L 199, som jeg hermed skal besvare.

Ministeren

25. april 2013

J.nr. 2013-1428

Spørgsmål 1:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen ad 21/3-13 fra Kim Stubbergaard Reese, Frederikshavn, jf. L 199 – bilag 2."

Svar:

Kim Stubbergaard Reese har rettet henvendelse til Klima-, Energi- og Bygningsudvalget om både den vedtagne lov nr. 1390 af 23. december 2012 og det lovforslag L 199 (ændring af støtte til visse solcelleanlæg), der blev fremsat 20. marts 2013. Jeg vil nedenfor kommentere de synspunkter om solcellepolitikken, der kommer til udtryk i henvendelsen.

I henvendelsen kritiserer Kim Stubbergaard Reese den timebaserede nettoafregningsordning, som han ikke mener, at forsyningsselskaberne kan håndtere. Han hævder samtidig, at timenettoafregning har lukket solcellemarkedet for private.

Forsyningsselskaberne har allerede længe håndteret timebaseret nettoafregning, da solcelleanlæg etableret i tilknytning til erhverv længe har været afregnet på timebasis. Fremover vil al nettoafregning, herunder også for private, være på timebasis. Med det nye støttesystem ydes der fortsat et betydeligt tilskud til solcellestrøm, og jeg forventer på den baggrund en fortsat markedsudvikling også for private.

Kim Stubbegaard Reese skriver, at han tror, at den vedtagne lov nr. 1390 havde til hensigt at fremme investeringerne i solcelleanlæg i det offentlige, industrien og boligforeninger, mens det private marked blev ignoreret og lagt på is. Sådan forholder det sig ikke. Den støtteordning, der blev vedtaget med lov nr. 1390, havde tværtimod til hensigt i videst muligt omfang at ensarte de økonomiske tilbagebetalingsvilkår for etablering af solceller på tværs af boligformer og segmenter i øvrigt.

Det er dette hensyn om at ensarte de økonomiske vilkår ved etablering af solcelleanlæg sammenholdt med hensynet til, at vi anvender de begrænsede

støttemidler mest hensigtsmæssigt, der har nødvendiggjort lovforslag L 199, som jeg netop har fremsat.

Med lovforslaget målrettes støttemidlerne de anlæg, der har som hovedformål at levere el til ejeren. Med L 199 foreslås det endvidere, at støttesatserne differentieres afhængig af, om anlægget er placeret på tag eller på bar mark. Rationalet bag denne differentiering er, at anlæg placeret på bar mark koster væsentlig mindre end tagbaserede anlæg og således ikke har samme støttebehov.

Kim Stubbergaard Reese hævder, at solcellepolitikken udelukkende kommer forsyningsselskaberne til gode, og han spekulerer endvidere i, om det også er forsyningsselskaberne, der fører pennen i de love, der laves på området. Sådan forholder det sig ikke. Den seneste lovgivning inden for solceller er baseret på brede politiske aftaler, som regeringen har indgået med Venstre, Dansk Folkeparti, Enhedslisten og Det Konservative Folkeparti henholdsvis den 15. november 2012 og 19. marts 2013. I aftalen fra november indgik en finansieringsaftale til en solcelleudbygning på 500 MW i perioden 2013-2020. Det er således inden for denne ramme, at solcellepolitikken kan udfolde sig. Det sætter nogle begrænsninger og nødvendiggør en skarp prioritering af, hvilke anlægsformer vi kan støtte.

Kim Stubbergaard Reese spørger til sidst, hvad han skal stille op med de anlæg, han har købt inden fremsættelsen af L 199. Jeg kan oplyse, at jeg bl.a. med baggrund i høringsvarene til lovforslaget vil drøfte spørgsmålet om projekterede anlæg, der ikke var nettilsluttet inden lovforslagets fremsættelse den 20. marts 2013, med parterne bag solcelleaftalen.

Med venlig hilsen

Martin Lidegaard